

Arrest

nr. 121 901 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2013.

Gelet op de beschikking van 27 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 12 februari 2013. De rechtsgrond van deze beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit (oud) artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van (oud) artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en (oud) artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en betogen dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 5 februari 2012 nog steeds hangende was, merkt de Raad op dat de commentaar van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist. Op 4 september 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard, zodat de verzoekende partijen niet langer kunnen voorhouden dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen, i.e. 12 februari 2013, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende was. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partijen geen verdere uitleg geven noch concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengen die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 november 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 29 januari 2014 worden de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, voorwerp van de vraag tot horen. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld: *“De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat in artikel 7, eerste lid, in fine van de vreemdelingenwet misschien wel het woord “moet” wordt vermeld, maar er niet wordt aangegeven wanneer. Hij stelt vast dat de bestreden beslissing aangeeft dat op 17 juni 2011 door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen en op 12 februari 2013 bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, maar zij stelt zich de vraag waarom het bevel bijvoorbeeld niet verleden jaar of 2 maanden vroeger of later wordt gegeven? Hij is dan ook van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook dient te motiveren waarom het bevel op een bepaalde datum gegeven wordt. Gevraagd naar het belang van de verzoekende partijen bij dit betoog, stelt de advocaat van de verzoekende partijen het probleem te hebben dat deze laatste het grondgebied dienen te verlaten. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de 2 dochters aan een enorme aandoening lijden. Tevens situeert de advocaat van de verzoekende partijen het belang te dezen in de omstandigheid dat de verzoekende partijen bij een bevel om het grondgebied te verlaten geen opvang meer genieten. Hoe langer het duurt eer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, hoe langer de verzoekende partijen immers in opvang kunnen verblijven. De verwerende partij dient volgens de advocaat van de verzoekende partijen aldus te motiveren waarom op die bepaalde dag een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, want alles hangt samen met de opvang. De verwerende partij geeft aan dat dit discours destijds ook voor de Raad van State werd gevoerd. Toen werd geklaagd dat niet eerder werd uitgevoerd. Nu wordt geklaagd dat bevelen niet eerder of later worden genomen. Voor de verwerende partij is het belang van de verzoekende partijen te dezen niet duidelijk. Nergens in de wet wordt vermeld wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden afgegeven. De verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partijen geluk hadden dat hun dossier zo lang is blijven liggen, hetwelk afhankelijk is van onder meer de mogelijkheid de personen aan te treffen. Zij duidt erop dat eens men zich bevindt in een op negatieve wijze afgesloten asielprocedure, er geen andere mogelijkheid bestaat dan een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Zij sluit zich aan bij de beschikking.”*

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de

bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

In de mate dat de verzoekende partijen ter terechtzitting aanvoeren dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen wel over een discretionaire bevoegdheid beschikt nu de wet niet zou voorzien wanneer een beslissing dient te worden genomen en waar zij voorhouden dat de verwerende partij dient te motiveren waarom het bevel op een bepaalde datum genomen wordt, wijst de Raad op het volgende. Aangaande het feit dat de termijn waarbinnen het bevel dient gegeven te worden een element van appreciatie zou zijn, dient te worden verwezen naar het hoger aangehaald artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt, “onverwijld” dient te beslissen en dat zijn beslissing tevens “onverwijld” ter kennis van de betrokkene gebracht dient te worden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een later tijdstip dan “onverwijld”, afhankelijk van zijn eigen appreciatie, zou hebben kunnen overgaan tot het nemen van de bestreden beslissingen. Daarnaast maken de verzoekende partijen op generlei wijze duidelijk op welke manier de termijn voor de afgifte van de bestreden beslissingen zou leiden tot het wel beschikken over het wettelijk vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring.

Waar de verzoekende partijen, gevraagd naar het belang bij voorgaand betoog, verwijzen naar de invloed van de bestreden beslissingen op de opvang die zij zouden genieten en naar de “enorme

aandoeningen" waaraan de derde en vierde verzoekende partij zouden lijden, dient enerzijds te worden vastgesteld dat zij nalaten uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat zij zich na de vernietiging van de bestreden beslissingen zonder meer in de voorwaarden zouden bevinden om opvang te genieten, zodat minstens sprake is van een louter hypothetisch belang. Daarnaast wijst de Raad er op dat zij op geen enkele manier aantonen hoe het feit dat "de 2 dochters aan een enorme aan-doening lijden" relevant is in het kader van het beoordelen van hun belang. Bovendien werd in de beschikking van 12 november 2013 reeds geantwoord op de medische elementen die in het verzoekschrift werden aangehaald aangaande de medische toestand, meer bepaald het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zou zijn, van de derde en vierde verzoekende partij, namelijk: *"In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en betogen dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 5 februari 2012 nog steeds hangende was, merkt de Raad op dat de commentaar van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist. Op 4 september 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard, zodat de verzoekende partijen niet langer kunnen voorhouden dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen, i.e. 12 februari 2013, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende was."* Dit wordt door de verzoekende partijen ter terechtzitting ontkend noch weerlegd.

De verzoekende partijen gaan niet in op de overige aspecten van de beschikking.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het middel reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 12 november 2013 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van het middel dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift hebben aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel *juncto* artikel 7, 1° van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen *juncto* artikel 3 van het EVRM en artikel 10 van de grondwet, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

de eerste voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS